

Štev. 1 in 2.

V Ljubljani, 1. prosinca 1917.

Leto XVIII.

Vrh gore.

Vrh gore trud pozabljen je!
 Kako lepo pod mano vse:
 Kar gledam daleč, vidim blizu,
 stoji pred mano kot na mizi:
 Vasice — bele golobice —
 za temni skrivajo se gaj,
 kot misel čez nedolžno lice
 spe glas zvonov iz kraja v kraj ...
 Kot bele nitke, glej, stezice
 teko in spajajo vasice;
 glej, tam navpik po strmi gori
 šumijo tajno — temni bori!

Za njivo njiva ... zlata žita ...
 a v brdih vinska trta skrita,
 cesarska cesta tam na sredi —
 kam ta drži — to Bog sam vedi!
 Na Dunaj morda, morda v Rim ...
 Iz dimnikov modrikast dim
 med drevje se v ozračje dviga,
 tam puha vlak — poglej, že ni ga!
 Pa saj ne gledam svet z goré,
 le v svoje gledam jaz srce:
 Slovenska zemlja, srcu sveta,
 last naša v njem je razodeta!

Fran Žgur.